

ladte, havde de med de Lønninger, de nu have, nok kunnet gøre noget i den Retning. For 10—20 Aar tilbage var det maaske ikke muligt, men nu ere de saadan stillede, naar de da i det hele have Arbejde — her kunne vi altsaa ikke tale om de arbejdsløse —, at de kunne gøre noget. Det er aldeles rigtigt, hvad den højtærede Minister udtalte, at der burde gøres noget gennem Forsikring, saa at det blev gjort til Pligt for Fædrene i den Tid, de virkelig have Fortjeneste og altsaa Evne dertil, at gøre noget for deres efterladte. Om Sagen bør henvises til Invaliditets- og Alderdomsforsørgelseskommissionen, tør jeg ikke sige noget om. Den fik jo et grueligt Skudsmaal for et Øjeblik siden, og jeg tror ikke, at jeg, som blev valgt ind i den forleden Dag, kan faa den ud af denne daarlige Tilstand. Den har jo siddet siden 1903, og man har ikke hørt noget om den. Men hvis der kan gøres noget af en Kommission, mener jeg, det bør være denne Kommission, thi dens Arbejde er saa nær beslægtet med dette Spørgsmaal, at der helst skulde være Samarbejde om disse Ting. Muligt var det jo, at der kunde ske en Forandring med denne Kommission, og at den derved kunde komme til at virke noget mere, end den gør. I det hele vil jeg anbefale, at vi tage Sagen op til en fornuftig Drøftelse, thi der er i Virkeligheden en Mængde Opgaver at løse paa dette Omraade. Det kunde ved det Udvalg, der vel nu bliver nedsat, undersøges, hvorvidt Kommissionen har Hænderne fulde, eller om vi muligvis med Grund kunde give den noget mere at bestille. Jeg anbefaler i alt Fald Sagen paa det bedste.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Sabroe): Det undrer mig, at den højtærede Minister mener, at denne Sag nærmest hører hjemme i den Kommission, der er nedsat angaaende Invaliditetsforsikring, thi naar Kommissionen har været saa længe om det Stykke Arbejde, den har for, er det et Vidnesbyrd om, at denne Kommission egentlig ikke bør have mere at bestille, tværtimod burde man maaske tage et eller andet af de Spørgsmaal, den har under Overvejelse, fra den. Det var muligt, vi da kunde faa den til hurtigere at tilendebringe sine Arbejder end ved at give den et nyt, stort og meget omfattende Arbejde.

Jeg er for øvrigt den højtærede Minister taknemmelig for de i Formen meget velvillige Udtalelser, der faldt fra hans

Side. De kunde i hvert Fald tyde paa, at den højtærede Minister, hvis det stod til ham, ikke vilde øve nogen særlig Modstand imod en Lovgivning overensstemmende med det Forslag, vi have fremsat. Men jeg er ham mindre taknemmelig for Realiteten af hans Tale, thi hvad var den? Den var Ord til Enkerne og de faderløse Børn, og jeg er overbevist om, at Enkerne og de faderløse Børn omkring i Landet ikke ere Ministeren taknemmelige derfor, thi det kan egentlig være dem ligegyldigt, om Ministeren har sagt disse Ord eller ikke. Hovedsagen er for dem at faa Brød, og der var intet Brød til dem i Talen. Muligvis der bliver det, men saa maa denne Sag ikke henvises til den omtalte Kommission, thi saa er jeg bange for, at de, der skulle hjælpes, og som trænge haardst, ingenting ville faa.

Den Betragtning, jeg har anstillet, jeg tror i fuld Overensstemmelse med mine Meningsfæller, da jeg fremsatte dette Forslag, er, at Børnene ikke skulle lide Nød under nogen som helst Omstændighed, uanset hvordan deres Fædre have været, skikkelige eller ikke skikkelige, hæderlige eller ikke hæderlige, stræbsomme eller ikke stræbsomme. Børnene skulle ikke straffes, og Samfundet har ikke Ret til at hævne paa Børnene, hvad Fædrene have forbrudt imod Samfundet. Og for Resten, hvorfor var de Fædre daarlige Mennesker? I mange Tilfælde fordi de var voksede op under daarlige Tilstande. Jeg erkender selvfølgelig fuldt vel, at navnlig set fra et demokratisk Synspunkt bør man ikke svække den Ansvarsfølelse, som allerede er i saa udmærket Udvikling. Tværtimod, men vi maa dog fremhæve, at mangfoldige Mennesker blive til det, de ere, paa Grund af Skævheder i Samfundet. Det ærede Medlem af det radikale Parti, der havde Ordet (K. J. Møller), var inde paa noget af det centrale i Sagen, idet han paaviste, hvorledes selve de økonomiske Samfundsforhold tvang Menneskene ind paa en Levevis og en Tilværelse, som var i største Kontrast med de Forhold, hvorunder Menneskene burde leve.

Jeg tror ikke, der kommer noget ud af at henvise denne Sag til Kommissionen for Invaliditetsforsikring. En Sag for sig bliver det, om den enkelte vil forsikre sin Enke og sine Børn, det kan altsaa blive et Supplement til den Hjælp, som det offentlige ved Lov har Forpligtelse til at yde Børnene og Enkerne, men Hovedsagen maa blive, at vi snarest muligt faa gjort, hvad vi evne, for at rette paa de Tilstande,